

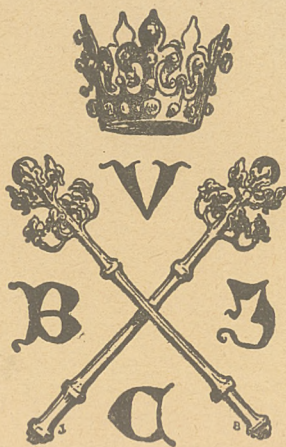

20918

II

[A-5]

P

20918

II

Biblioteka Jagiellońska

1002796948

Sternbach L.

viro clarissimo
venerabundus m.a.

De Gnomologio Vaticano inedito.

I. II. III. IV. V.

text 0271

1-70.

Klas. pol. 486.

11/20/08

5 945

De Gnomologio Vaticano inedito.

IV.

(Fortsetzung aus Jahrg. X, Heft II.).

337) Θεαρίδας ὁ Λάκων ξίφος ἀκονῶν καὶ ἐρωτώμενος εἰ δὲ ἔστιν ἔφη· ἠδύτερον διαβολῆς. ||

= Plutarch. Arophetegm. Lac. p. 221 C vol. I p. 271 (= Arsen. p. 298, 18 sq.), cod. Vat. Gr. 1144 f. 229^r; 742 f. 67^r, Laurent. Plut. LXXXVI n. 8 f. 315^v. Hinc Apostol. VI 3 proverbium διαβολῆς ἠδύτερον ξίφος adsumpsit, cf. insuper Pindari arophetegma apud Eustath. Prooem. Comment. Pindar. §. 31 p. 59, 85 sq. (Tafel.) et Pythagorei incerti facete dictum apud Jamblich. Vit. Pythag. XXVII 125.

338) Θεόκριτος ὁ Χίος ἀφουοῦς ποιητοῦ ἀκρόασιν ποιούμενος ἐρωτώμενος ὑπ' αὐτοῦ ποῖά ἐστι τὰ καλῶς εἰρημένα (ἔφη)· ἢ παρέλιπες.

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 229^r, Flor. Mon. 203; J. Damasc. Exc. Flor. II 13, 142 p. 226, Anton. I 50 p. 56, 34 sq., Maxim. 17 p. 586, 20 sq., Gnostic. Basil. 279 p. 180, Gnom. cod. Pal.

Annotatio critica:

337) Θεαρίδᾶς cum lem̄mate Θεαρίδᾶ Cod. cf. ad n. 284; Θεαρίδας, ubi Θε ex δ est factum, Vat. 1144 | ὁ Λάκων om. Plut. Ars. | καὶ ἐρωτώμενος] καὶ ἐρωτηθεῖς Vat. 1144 ἠρωτήθη Plut. Ars.; malle[m] καὶ omnino abesset | εἰ δὲ ἔστιν im Vat. 1144 casu omittitur | ἔφη] καὶ εἶπεν Plut. Ars. | διαβολῆς] διαβολή Vat. 742 (non Laur.), quam lectionem paulo debiliorem nostroque loco minus commodam Eustath. (= cod. Vratisl. A vol. II 1 p. 10 Boeckh.) adgnoscit: Πίνδαρος ὁ μελοποιὸς (om. Vratisl.) ἐρωτηθεῖς ὑπὸ τινος τί πρίονος ἠδύτερον εἶπε· ἢ διαβολή, adde Jambl. l. c. et Achill. Tat. VI 10.

338) Lemma Θεόκριτος Cod. | Θεόκριτος ante ἐρωτώμενος Damasc. ponit | ποιούμενος] ποιούμενου Mon. Damasc., Maximi cod. Vat. Gr. 385, Bas. Pal. Ars., quod genuinum videtur, quamvis locutio in textu exhibita per se optime habeat, cf. vel n. 308. | ἐρωτώμενος] καὶ ἐρωτώμενος Bas. Pal., quae scripturae varietas et illic pristinam lectionem ποιούμενος fuisse ostendit, εἶτα ἐρωτώμενος Apost. | τὰ (om. Max., nec tamen in Vat. 741, 385) καλῶς εἰρημένα] ἢ καλῶς εἰρηκε (εἰρηκέναι Pal.) Bas. Pal. | ἔφη (om. Cod.)· ἢ παρέλιπες] κρείσσον', ἢ παρέλιπες· ἐπὶ τῶν μωρολογούντων· Θεόκριτος τοῦτ' εἶπεν (ante ἀφουοῦς etc.) Apost.

122 f. 228^r n. 242, Arsen. p. 295, 4 sqq.; Apostol. X 10; cf. Gennadius Epist. in Boisson. Anecd. Gr. vol. V p. 142. — Stratonici simile arophthegma n. 523 infra occurrit; adde Theocriti dictum apud Caecil. Balb. Monac. XXVI 5 p. 28 sq.

339) Ὁ αὐτὸς παρὰ πότον τινῶν νεανίσκων ἐριζόντων πρὸς ἀλλήλους ποῖον ὕδωρ χρηστότατόν ἐστι τῶν κατὰ τὴν οἰκουμένην, καὶ τοῦ δεῖπνου μὴ παρατιθεμένου, ἀλλὰ τῶν μὲν φασκόντων τὸ ἐν Κορίνθῳ ἀπὸ τῆς Πειρήνης, τῶν δὲ τὸ ἐν Πιερία ἀπὸ τοῦ Ἑλικῶνος, τῶν δὲ τὸ ἐν Χαλκίδι ἀπὸ τῆς Ἀρεθούσης, εἶτα ἐρωτῶντων αὐτὸν ποίῳ συγκατατίθεται εἶπεν· ἡμεῖς δοκεῖ κατὰ τὸν παρόντα καιρὸν ἄριστον εἶναι ὕδωρ τὸ κατὰ χειρῶν.

340) Ὁ αὐτὸς τῶν Χίων οὐκ ἐώντων αὐτὸν στήσαι τὴν εἰκόνα αὐτοῦ πρὸς τῇ στοᾷ, ἀλλὰ φασκόντων τοὺς ὀλυμπιονίκας ἐκεῖ δεῖν ἴστασθαι, ἔφη· ἢ ἂν Ὀλύμπιά τις ὑμῶν νικήσῃ, μετάθετέ μου τὴν εἰκόνα εἰς τὴν ταριχόπωλιν.

341) Ὁ αὐτὸς ἐν συμποσίῳ ἀώτου τινὸς κληθεῖς, ὅστις τὸν ἴδιον ἀγρὸν πωλῆσας καταβεβρώκει, προσενεγκαμένου ἔδεσμα Ζέον καὶ φάσκοτος κατακεκαῦσθαι τὸν οὐρανὸν ἢ ἄλλὰ μὴν εἶγε· ἔφη ἡτὴν μὲν f. 30^r γῆν καταβέβρωκας, || τὸν δὲ οὐρανὸν κατακέκαυκας, λοιπὸν ἔτι σοὶ τὴν θάλασσαν ἐκπιεῖν.

Aliis verbis eandem historiolum Athenaeus VIII p. 344 B rettulit, unde etiam helluonis nomen discere possumus.

342) Ὁ αὐτὸς Φιλοξένου πρὸς αὐτὸν μαχομένου καὶ συζητοῦντος ἔφη· ἢ πότερον βούλει μοι διαλέγεσθαι ἢ διαδάκνεσθαι;

Philoxenum intellego ab Athenaeo I 22 D et Laertio Diogene V 1, 27 commemoratum; nec diversus videtur eiusdem nominis dux, quem exercitus parti Alexander Magnus praefecerat.

Annotatio critica:

339) τὸ] τῷ Cod. | πειρήνης Cod. | ἐν Πιερία] ἐμπερία Cod. De Pieria, Boeotiae oppido, quod in tabulis geographicis frustra quaeras, Melissei testimonium apud Tzetz. ad Hesiod. Op. p. 32 sq. Gaisf. et Chil. VI 931 sqq. extat. | Χαλκίδι] Chalcidem Euboeensem intellegendam esse vix est quod moneam.

340) ἐώντων] ἐόντων Cod. | αὐτὸν eiciendum videtur | ταριχόπωλιν] ταριχόπολιν Cod.; cf. Plutarch. Vit. X Orat. IX 19 p. 849 D vol. II p. 1035, 8: ἐποιεῖτό τε τὸν περίπατον ἐν τῇ Ἰχθυοπώλιδι ὁμηραί. Vox aliunde incognita oppidī partem vilissimam (cf. Meletem. Gr. I p. 152) denotat ἐπὶ ταῖς πύλαισιν, οὗ τὸ τάριχος ὄνιον, ut Aristophanis loco Equit. 1247 utar, ubi regionem ipsam nomine ταριχοπωλεῖον Scholiastes designat, cf. praeterea Theophrast. Charact. VI 4.

341) κατακεκαῦσθαι Cod. | ἔφη] φῆς Cod. | in summa pagina (f. 30^r) lemma Θεοκρίτου est exaratum | ἐκπιεῖν] ἐμπεῖν Cod.

342) συζητοῦντος] requiro οὐ συζητοῦντος.

343) Ὁ αὐτὸς βουλευομένων Ἀβδηριτῶν πῶς ἂν καταγωνίσαιτο τοὺς Θραῦκας εἶπεν· „εἰ Χαρμίδην μὲν τὸν ἱατρὸν χειροτονήσετε στρατηγόν, τὸν δὲ νῦν στρατηγούντα κελεύσετε ἰατρεύειν· ὁ μὲν γὰρ πολυάνδριον τὴν πόλιν πεποίηκεν, ὁ δ' οὐδένα τῶν πολεμίων ἀνήρηκεν.“

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 217^v (ὁ αὐτὸς i. e. Θεαρίδας; praecedit enim n. 337). Plutarchum Apophthegm. Lac. p. 230 F n. 3 vol. I p. 284 ex nostro loco corrigendum esse Comment. in honorem O. Ribbeckii p. 360 docui.

344) Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς ποῖα ἂν εἴη θηρία χαλεπώτερα εἶπεν· πέν μὲν τοῖς ὄρεσιν ἄρκοι καὶ λέοντες, ἐν δὲ ταῖς πόλεσι τελῶναι καὶ κυκοφάνταια.

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 229^r, Stob. Flor. II 34, Arsen. p. 294, 20 sqq. — Diogeni Cynico tribuunt Anton. I 35 p. 44, 22 sq., Maxim. 22 p. 602, 19 sqq., Gnom. Basil. 229 p. 174, Gnom. cod. Pal. 122 f. 212^v n. 207, Arsen. p. 209, 6 sqq.

345) Ὁ αὐτὸς ἐλθὼν εἰς Καῦνον καὶ ἰδὼν πάντας τοὺς ἐν τῇ πόλει χλωροὺς εἶπεν· ποίη περ φύλλων γενεή, τοίη δὲ καὶ ἀνδρῶν.“

Secundum Strabon. XIV 2, 3 p. 651 C, Stephan. Byzant. s. v. Καῦνος p. 370, 3 sqq. Mein., Eustath. ad Dionys. Perieg. 533 Stratonicus Homeri versum celeberrimum (Il. 6, 146) in Caunios transtulit, quorum oppidum habitantium valetudine infame fuisse Plin. H. N. XI 37, 47 et Pompon. Mela de situ orbis I 16, 1 docent.

346) Ὁ αὐτὸς ῥήτορος κακοῦ σεμνυνομένου ὅτι παρ' οὐδενὸς οὐδὲν πώποτε εἴληφεν πούδεις γάρ σοι ἔφη πούδὲν ἂν δῶη, ἐπεὶ κύ γ' ἂν ἠδέωσ ὀμφαλὸν ἰσχάδος λάβοις.“

347) Ὁ αὐτὸς τὰ μὲν ἐπιτεύγματα τῶν ποιητῶν ὡς θεῶν ἐκδέχεσθαι δεῖν ἔφη, τὰ δὲ ἀποτεύγματα ὡς ἀνθρώπων συγγνώμης ἀξιούν. || f. 31^r

Adnotatio critica:

343) βουλευομένων] βουλομένων Cod. | αὐδηριτῶν Vat. | καταγωνίσαιτο Cod. | Χαρμίδην μὲν] Χαρμίδην Vat. | τὴν πόλιν πεποίηκεν] τῆς πόλεως παραπεποίηκεν Cod.

344) ἂν om. Stob. Ant. Max. Bas. Pal. Ars. utroque loco | εἴη θηρία] θηρία εἴη Bas. Pal. τῶν θηρίων ἐστὶ Stob. τῶν θηρίων εἰς (sed ἐστὶ ed. princ.) Ars. p. 294 | χαλεπώτερα (χαλαιπώτερα Pal.) χαλεπώτατα Vat. Ars. p. 294 τὰ χαλεπώτατα Stob. | ἄρκοι] ἄρκοι Vat. Stob. Ant. Max. in cod. Vat. Gr. 385, Bas. Ars. utroque loco | ταῖς] τοῖς Vat.

345) τοίη δὲ] τοίηδε Strabo, Stephan. in codd. R V, Eustath.

346) δῶη] δῶση Cod., quam corruptelam ad δῶη (cf. Lobeck. ad Phrynich. p. 346), non ad δοίη ducere in propatulo est.

348) Ὁ αὐτὸς Ἀναξιμένους ποιούμενος ἀκρόασι ἐπὶ πολὺ συνεγ-
γίζοντος ἤδη τῇ τελευτῇ τοῦ βιβλίου μεγάλη [τῇ] φωνῇ ἔφη· ἠθαρσεῖτε
ἄνδρες· γῆν ὀρώω.

Paulo concinnius eadem de Diogene Cynico Laert. Diog. VI
2, 38 tradit; Anaximenem Lampsacenum a Theocrito dictis ve-
xatum esse praeter Stob. Flor. XXXVI 20 Hermippus apud
Athenaeum I p. 21 C demonstrat, cuius loci interpretationem a
Geiero (Alex. M. Hist. Script. p. 283) propositam ita sequor, ut
simul Hermippi verba ab Athenaeo prave intellecta esse statuam.

349) Ὁ αὐτὸς θεασάμενος μαθηματικὸν προσκόψαντα εἶπε· πῶς
τὰ ἐν οὐρανῷ ὀρώων τὰ ἐν τῇ γῇ οὐχ ὀρώω.

Cf. Diogenis Cynici dictum apud Laert. Diog. VI 2, 28
(= Arsen. p. 199, 7 sq.). Alia ad n. 319 dedimus; cf. praeterea
Tatian. c. Graec. 26 p. 106 (Otto): κεκηνότες εἰς τὸν οὐρανὸν
κατὰ βαράθρων πίπτετε, Ennius Iphig. 76 (Mueller) cl. Antip.
Sid. Anth. Pal. VII 172, 7 sq.

350) Ὁ αὐτὸς λάχανα πλύνων [καί] τινὸς αὐτοῦ πυθανομένου
μὴ τινα δανειστὴν γινώσκει εἶπεν· πῶς φῆς; ὅ τι τοιοῦτω βίω ἀρκοῦμαι;

351) Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τινος διὰ τί ἡ Δημήτρα λαμπάδα
κατέχει εἶπεν· ἵδι πᾶσα τροφή πυρὶ κατεργάζεται.

352) Θεόδωρος ὁ Κυρηναῖος παρῆρησιζόμενος ποτε πρὸς Λυ-
μαχὸν τὸν βασιλέα κάκεινου αὐτῷ ἀπειλοῦντος ἀναίρεσιν εἶπεν· οὐκ
αἰσχύνῃ, ὦ Λυσίμαχε, τοῖς [μὲν] δικαίοις, μὴ δυνάμενος νικῆσαι, τηλι-
κούτος [δὲ] βασιλεὺς καθαρίδος ἔργον ἐπαγγελλόμενος.

Aliis verbis eadem Cicero Tuscul. V 40, 117, Valer. Maxim.
VI 2 Ext. 3 (apud quem verba ad n. 64 a nobis exscripta se-
cuntur); Stob. Flor. II 33 (= Arsen. p. 296, 18 sqq.) enarrant.
Ad Stobaei memoriam proxime Gnomie. Basil. 287 p. 187 acce-
dunt, nisi quod Antigonus Lysimachi vice fungitur et lectione
ὁ αὐτὸς ad Isocratem apophthegma referendum esse iuepte innui-
tur. — Secundum Laert. Diog. VI 2, 44 Diogenes Cynicus Περ-

Adnotatio critica:

348) Lemma Θεοκρίτου Cod. offert | τῇ molestum est additamentum, nisi
μέγα (cf. Plato Protag. p. 310 B) rescribas. | Ap. Laert. habes: μακρὰ τινος ἀνα-
γινώσκοντος καὶ πρὸς τῷ τέλει τοῦ βιβλίου ἄγραφόν τι παραδείξαντος ἠθαρσεῖτε·
ἔφη· ἠγῆν ὀρώω.

350) καὶ delendum esse significavi | φῆς] φησὶν Cod. | ὅ τι — ἀρκοῦμαι]
verbum ἐρωτᾶς, ex quo enuntiatum pendeat, est subaudiendum; malim tamen
ὅστις pro ὅ τι, ut sententia supplenda sit: πῶς ἐγὼ δανειστὴν γινώσκω.

352) Θεοδώρου in mg. Cod. | μὲν et δὲ molesta sunt emblemata | ἐπαγγελ-
λόμενος] ἀπαγγελλόμενος Cod.

δίκκου ἀπειλήσαντος, εἰ μὴ ἔλθοι πρὸς αὐτόν, ἀποκτενεῖν ἔφη· οὐδὲν μέγα· καὶ γὰρ κάρθαρος καὶ φαλάγγιον τοῦτ' ἂν πράξειεν⁴, quae traditio Diogenis personati auctoritate nititur Epist. 45 p. 256 Herch. — Dictum ipsum Hieronymus respicit c. Rufin. III 42 (Patr. Lat. vol. XXIII) p. 510 C: *nec magnopere gloriaris, si facias, quod scorpiones possunt facere et cantharides.*

353) Θεοδέκτης ὁ φιλόσοφος Ἀντιπάτρου τοῦ σοφιστοῦ βάρθα μὲν ἔχοντος ἐν τῇ διατριβῇ πλείονα, μαθητὴν δὲ ἕνα Ἀντίβαθρον αὐτὸν ἐκάλει.

354) Ὁ αὐτὸς προδότου τινὸς κακῶς αὐτὸν λέγοντος εἶπεν· ηχαίρω ἐχθρὸς σου γενόμενος· εὐ γὰρ οὐ τοὺς ἐχθροὺς, ἀλλὰ || τοὺς f. 31^v φίλους κακῶς ποιεῖς⁴.

Diogeni Cynico adsignant Maxim. 10 p. 563, 25 sqq., Gnom. Basil. 222 p. 173, Gnom. cod. Pal. 122 f. 202^r n. 179, cod. Ottobon. Gr. 192 f. 206^v, Arsen. p. 208, 21 sqq., Herodotus (Tarsensis? habes Ἡρόδοτος ὁ φιλόσοφος) dicti auctor in cod. Vat. Gr. 1144 f. 229^r et Marcian. Cl. XI n. 23 f. 215^v adpellatur.

355) Ἰσοκράτης ἔλεγε· ημεγάλους δεῖ λαμβάνειν μισθοὺς (παρὰ τῶν) μαθητῶν τοὺς διδασκάλους, παρὰ μὲν τῶν εὐφυῶν, ὅτι πολλὰ μαθάνουσι, παρὰ δὲ τῶν ἀφυῶν, ὅτι πολὺν κόπον παρέχουσιν⁴.

= Cod. Pal. Gr. 426 f. 100^v, Marcian. Cl. XI n. 23 f. 214^r cf. praeterea Stob. Anthol. II 31, 110^e vol. II p. 221, 21 sqq. Proclivi errore Σωκράτης pro Ἰσοκράτης in cod. Marcian. Cl. X n. 9 f. 124^r ponitur, contra apud J. Damasc. Exc. Flor. II 13

Adnotatio critica:

353) Θεοδέκτης] Θεόδεκτος (cum lemm. Θεοδέκτου) Cod.; idem vitium in Apostol. III 56^e et in nonnullos libros manuscriptos apud Euseb. Praepar. Evang. X 3 p. 466 D inrepsit. Intellegendus enim est Theodectes Phaselites, vulgo rhetor, a Polluce Onom. VI 108 ὁ σοφιστὴς adpellatus, quode copiosa Welckeri dissertatio extat d. griech. Tragödien (1841) p. 1070 sqq. — Quodsi quis nostro loco Θεοδέκτης ὁ σοφιστὴς Ἀντιπάτρου τοῦ φιλοσόφου legendum esse adseveraverit, me adsentiente ac probante coniecturam proferet; neque enim dubito, quin altero nomine Antipater Cyrenaeus, Aristippi discipulus (Laert. Diog. II 8, 86) designetur.

354) προδότου τινὸς] τινος προδότου Bas. Pal. | αὐτὸν] αὐτῷ Bas. et (ante κακῶς) Vat. αὐτῷ Pal. | εἶπεν] ἔφη Max. Bas. Pal. Ottob. Ars. | ἐχθροὺς] ἐχθροὺς σου Vat. | Ἡρόδοτος Marc. offert.

355) Lemma Ἰσοκράτους Cod. | ἔλεγε] ἔφη Pal. Marc. uterque; in Pal. sequitur: χρεὶ τοὺς διδασκάλους πολλοὺς μισθοὺς λαμβάνειν παρὰ τῶν μαθητῶν, παρὰ μὲν etc. | δεῖ] δεῖν Marc. X 9 Ars. | παρὰ τῶν praeter Cod. om. Damasc. Max. (nec tamen in cod. Vat. Gr. 739) | μαθητῶν om. Marc. X 9 | πολὺν κόπον] πολλοὺς (τοὺς add. Marc. XI 23) κόπους Pal. Marc. uterque, κόπον πολὺν Max. in Vat. 739 | Aug. eisdem lectiones atque Damasc. et Max. videtur exhibere.

145 p. 227 verba ὁ αὐτός, a quibus nostrum apophthegma initium ducit, ad praecedens dictum revocant, quod simpliciter voce φιλόσοφος inchoatur. Idem de Mel. Aug. XXXVIII 25 (ut videtur) et de Maxim. 17 p. 586, 4 sqq. valet, nisi quod in Maximo Combesiano alteri gnomae permirum lemma Καπιόνου φιλοσόφου praefigitur et nostris codicibus renuentibus et Arsenio refragante, quiquidem e Maximo sua mutuatus Hieronis dicto praemisso nostrum apophthegma simul cum altero quod praecedit ad Hieronem auctorem referat p. 306, 11 sqq. Itaque futilis est Meinekii ratiocinatio ad Stob. vol. IV p. XLI. — Geminum effatum supra (n. 57) Aristoteli tribuitur, nec sine ratione in Parallelis sive Damasceni, Melissae Augustanae, Maximi fonte gnomam nostram ad eundem pertinuisse suspicor cf. n. 417.

356) Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς „διὰ τίνα αἰτίαν τοὺς ἄλλους διδάσκων λέγειν αὐτὸς σιωπᾶς; ἔφη· καὶ γὰρ ἡ ἀκὼνὴ αὐτῆ μὴ τέμνουσα τὰς μαχαίρας τμητικωτέρας ποιεῖ“.

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 229^r [ὁ αὐτὸς sententia: (Θ)ουκυδίδης ἔφη (II 43, 3) ἀνδρῶν ἐπιφανῶν πᾶσα γῆ τάφος praecedente; nec tamen dubitari potest, quin librarii quadam oscitantia n. 355 sylloges nostrae illic interciderit]; Plutarch. Vit. X Or. IV 31 p. 838 E vol. II p. 1022, 8 sqq.; Phot. Biblioth. Cod. 260 p. 487^b 12 sqq.; Arsen. p. 307, 10 sqq. — Aristoteli falsissime Anton. I 73 p. 73, 39 sq. et cod. Paris. 1168 f. 93^r apud Freudenthal. Mus. Rhen. vol. XXXV p. 419 adsignant; Aristotelis apophthegmate (n. 58 supra) praemisso Maxim. 20 p. 597, 4 sqq. sine lemmate offert, sed Ἰσοκράτους, quod in editione Combesiana effato sequenti adnectitur, iam hic cod. Vat. Gr. 741 et 385 ponunt; inter Anacharsidis sententias pessime cod. Ottobon. Gr. 192 f. 212^r relegat, auctori anonymo Eustath. Prooem. Comment. Pindar. 31 p. 59, 95 sqq. (Taf.) tribuit cf. praeterea Sext. Empir. adv. Mathem. II 19 p. 678, 12 sqq. (Bekker). — Imitatur Horatius A. Poet. 304 sqq.: *Nil tanti est. Ergo fungar vice cotis, acutum | Reddere quae ferrum valet, exsors ipsa secandi: | Munus et officium, nil scribens ipse, docebo.*

Aduotatio critica:

356) ἐρωτηθεῖς] ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τινος Ottob. | τίνα] ποίαν Ant. Max. Paris. Ars. ἢν Ottob. | διδάσκων] διδασκάλων Cod. | σιωπᾶς] σιωπᾶ Ottob. | καὶ γὰρ ἢ] ἢ γὰρ Cod. ἢ Vat. ὅτι καὶ ἢ Ottob. | αὐτῆ (om. Vat.) μὴ τέμνουσα — ποιεῖ] αὐτῆ μὲν οὐ τέμνει, τὰ δὲ ἔϊφην ὀξέα ποιεῖ Ant. Max. (Paris.) Ars. | Plutarchi, Sexti, Photii, Eustathii lectiones, ut quae nimis a textu nostro recedant, praeterire lubet.

357) Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς τί ἐστὶν ἔργον ῥήτορος εἶπεν· ἢ τὰ μικρὰ μὲν μεγάλα ποιῆσαι, τὰ δὲ μείζονα μικρὰ τῷ λόγῳ.

= Plutarch. Vit. X Orat. IV 35 p. 838 F vol. II p. 1022, 18 sq.; Hermogen. de ideis II 8 (Rhet. Gr.) vol. II p. 396, 8 sqq. Sp. (vol. III p. 363 W.; cf. J. Siceliot. vol. VI p. 459 sq. W.), J. Siceliot. vol. VI p. 132 W., p. 133 W. (= Maxim. Planud. vol. V p. 455 W.). — Ad Isocratis 'Artem' dictum recte Spengelius συναγωγὴ τεχνῶν (Stuttg. 1828) p. 156 rettulit; itaque cave locum nostrum cum Isocrat. Or. IV 8 p. 42 C. (Longin. de sublim. XXXVIII 2) confundas, id quod iam Libanio accidit, qui a Basilio Magno (Liban. Epist. ed. Wolf. n. 1584 p. 719) verbis σοφιστικῆς τοιοῦτος, ψ̄ γε ἴδιον εἶναι τῆς τέχνης ὠμολόγηται καὶ τὰ μεγάλα μικρὰ ποιεῖν, ὅτε βούλεται, καὶ τοῖς μικροῖς περιτιθέσθαι μέγεθος compellatus hoc responsum reddit Epist. 1585 p. 720: καλεῖς γάρ με σοφιστήν, τοῦ τοιοῦτου δὲ εἶναι φῆς τὸ δυνασθαι τὰ μικρὰ μὲν μεγάλα ποιεῖν, τὰ δ' αὖ μεγάλα μικρά. — Ceterum ipsam definitionem, cuius pars prior ab Agesilao apud Plutarch. Arophetegm. Lacon. p. 208 C n. 3 vol. I p. 253 (= Arsen. p. 125, 22 sqq.; cf. Apostol. XV 57) haud inlepide inridetur Tisiae et Gorgiae deberi Plato Phaedr. p. 267 A docet.

358) Ὁ αὐτὸς εἰπόντος τινὸς ὅτι ὁ δῆμος ὑπὸ τῶν ῥητόρων διαρπάζεται ἔφη· ἢ τί θαυμαστόν, εἰ Κόρακος ἐφευρόντος τὴν ῥητορικὴν οἱ ἀπ' ἐκείνου κόρακέες εἰσιν.

= Flor. Mon. 205; cod. Vat. Gr. 1144 f. 229^v (ὁ αὐτὸς post n. 356).

359) Ὁ αὐτὸς εἶπε· ἢ ῥήτορα ἐμίσθωσω, (εἰ) δίκην ἔχεις· καὶ γὰρ ὅταν φίλους ἐστιῶμεν, μαγεῖρους μισθούμεθα.

Cf. ad. n. 270.

Adnotatio critica:

357) ἐρωτηθεὶς] ἐρομένου τινὸς αὐτὸν Plut. | τί ῥήτορος] τί ῥητορικῆ Plut. | ἐρωτηθεὶς — εἶπεν] φησὶ ῥήτορος εἶναι τὸ Hermog. φησὶν ἔργον εἶναι ῥήτορος Sicel. p. 132 ἔργον ἔφασκεν εἶναι ῥητορικῆς Sicel. p. 133 Plan. | τὰ μικρὰ μὲν] τὰ μὲν μικρὰ (σμικρὰ) Plut. Sicel. p. 133 Plan. τὰ σμικρὰ (μικρὰ) Hermog. Sicel. p. 132 | ποιῆσαι] ποιεῖν (post alterum μικρὰ) Plut. | μεγάλα ποιῆσαι] μεγάλως εἰπεῖν (δύνασθαι add. Hermog.) Hermog. Sicel. p. 132, 133 Plan. | μείζονα] μεγάλα Plut. Sicel. p. 133 Plan. τὰ δὲ μείζονα μικρὰ] καὶ τὰ μεγάλα σμικρῶς (μικρῶς) Hermog. Sicel. p. 132 | τῷ λόγῳ om. Plut. Hermog. Sicel. p. 132, 133 Plan.

358) εἰπόντος] εἰπόντος αὐτῷ Mon. | ἀρπάζεται Mon. | ἔφη om. Mon.

359) ἐμίσθωσω] malim μίσθωσαι | εἰ om. Cod.

360) Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς τί δύναται <ἡ> ῥητορικὴ εἶπεν· πᾶνδρ' ἐπαμύναςθαι, ὅτε τις <πρότερος> χαλεπήνηα.

Demostheni Gnonic. Basil. 195 p. 169 et Gnom. cod. Pal. 122 f. 186^v n. 137 vindicant. — Eodem versu Homerico ad genus iudiciale definiendum auctor anonymus apud Eustath. ad Odyss. 17, 72 p. 1794, 29 sq. utitur, cf. praeterea Eustath. Opusc. p. 102, 50 sqq. (Tafel) et Doxorater Homil. in Aphthon. (Rhet. Gr.) vol. II p. 122 W.

361) Ἴσοκράτης ἀκρόασιν ποιούμενος εἶπε τριῶν ἐστοχάσθαι· τοὺς f. 32· συνετοὺς ὑφελῆσαι, τοὺς ἀπείρους διδάξαι, τοὺς φθονεροὺς λυπήσαι. ||

Hiero dicti est auctor apud Maxim. 15 p. 580, 14 sqq. et Arsen. p. 306, 8 sqq.

362) Ὁ αὐτὸς Κλέωνος τοῦ Κυζικηνοῦ φύσει ὄντος λάλου καὶ χολάζειν βουλομένου διττοὺς ἤτησε [τοὺς] μισθοὺς, ἓνα μὲν, ἵνα λαλεῖν μάθῃ, ἕτερον δέ, ἵνα σιγᾷ.

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 229^v (post n. 358); Stob. Flor. XXXVI 25, Anton. II 70 p. 135, 14 sqq., Maxim. 47 p. 647, 15 sqq., Arsen. p. 307, 18 sqq. — Socrati male Caecil. Balb. Monac. XXVII 3 p. 29 (Woelfflin) adsignat.

363) Ὁ αὐτὸς ἔφη δεῖν τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα μεμνηθῆσαι μὲν τῶν προγεγενημένων, πράττειν δὲ τὰ ἐνεστῶτα, <περὶ δὲ τῶν μελλόντων ἀσφαλίζεσθαι>.

Adnotatio critica:

360) ἐρωτηθεὶς] ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τινος Bas. Pal. | τί δύναται ἢ (om. Cod.) ῥητορικὴ] τί περιποιεῖ ἢ ῥητορικὴ τοῖς μαθάνουσιν Bas. Pal. | ἄνδρ'] ἀνδρὶ Cod.; versus ter apud Homerum recurrit: Il. 24, 369; Odyss. 17, 72; 21, 133 | ἐπαμύναςθαι] praeter Cod. exhibent Bas., Pal. (ἐπαμήναςθαι), Doxor., tum Sueton. Claud. 42 (ubi ἀπαμύναςθαι citra necessitatem Rothius edidit); ἀπαμύναςθαι apud Homerum editur, sed alteram scripturam in Od. 21, 133 codices C Q (cf. La Roche) offerunt | πρότερος] om. Cod. πρότερον Bas. Pal. Eustath. Opusc. cf. insuper Cassius Dio LX 16, 8 | Versiculum nostrum in proverbium abiisse Scholiastes ad Homeri Il. 24, 369 p. 640* 39 (Bekker) testatur.

361) καὶ ante τοὺς φθονεροὺς add. Max., nec tamen in Vat. 741. 385.

362) Ἴσοκράτους in mg. Cod. | Κλέωνος τοῦ Κυζικηνοῦ] Καρέωνος Stob. Max. (Καραιώνος Ant.), Καρέωνος Ars. — Careonis nomen plane inauditum est, Cleonis vero Cyziceni memoriam alibi non extare ingenue fatendum, nisi Caecil. Balb. excipias, qui, *Cleonam* (sic) agnoscit φύσει om. Stob. Ant. Max. Ars. | χολάζειν] χολάζειν αὐτῷ Stob. χολάζειν παρ' αὐτῷ Ant. Max. Ars. | τοὺς om. Stob. Ant. Max. Ars. | ἓνα μὲν] τοῦ δὲ τὴν αἰτίαν πυθομένου, ἓνα μὲν, ἔφη Stob. Ant. Max. Ars. | μάθῃ] μάθης Stob. Ant. Max. Ars. | ἕτερον δέ] τὸν δ' ἕτερον Stob. Ant. Max. τὸν ἕτερον Ars. | σιγᾷ] σιγᾶς Ars. σιγᾶν rectius Stob. Ant. Max. cf. Caecil.

363) ἔφη δεῖν] ἔφη· δεῖ Bas. Pal. εἶπε· δεῖ Ars. δεῖ Max. Apost.; Pal.-Vat. | ἔφη—ἀνδρὰ] εἶπεν, ὅτι τὸν χρηστὸν καὶ ἀγαθὸν ἄνδρα δεῖ Stob. | τῶν μὲν

= Cod. Laurent. Plut. LXXXVI n. 8 f. 315^v; Vat. Gr. 1144 f. 229^v (ὁ αὐτὸς post n. 362); Stob. Flor. I 45. — Σωκράτης pro Ἰσοκράτης Vat. Gr. 742 f. 67^r exhibet, Bianti dictum tribuunt Maxim. 2 p. 535, 22 sqq., Gnom. Basil. 91 p. 157, Gnom. cod. Pal. 122 f. 159^r n. 69, Arsen. p. 147, 13 sqq. et apud Apostol. V 92^e, tamquam locum communem Flor. Pal.-Vat. 50 offert.

364) Ὁ αὐτὸς εἰπόντος τινὸς αὐτῷ ὅτι πὸ υἱὸς μου παρὰ σοὶ χολάσας ἀμαρτάνει· εἶπε· ἠποταπὸς οὖν <ἄν> ἐγένετο μὴ χολάσας;

365) Ὁ αὐτὸς θεακάμενός τινα τῶν μαθητῶν τοῦ μὲν ἀγροῦ ἐπιμελούμενον, τῆς δὲ πράξεως ἀμελοῦντα ἧδ' ὄρα, ᾧ οὗτος, ἔφη, „μὴ τὸν ἀγρὸν ἐξημερῶσαι βουλόμενος τὴν ψυχὴν ἐξαγριώσῃς“.

= Gnom. Basil. 286 p. 181, Gnom. cod. Pal. 122 f. 231^v n. 252. — Socrati Maxim. 1 p. 532, 10 sqq. et 63 p. 676, 46 sqq. adsignat.

366) Ἰβυκος ὁ μελοποιὸς Αἰκίωπου ἐν τοῖς μύθοις ψευδομένου καὶ εὐδοκιμοῦντος ἠλέγε· ἔφη καὶ αὐτοῦ· * οὕτω μὲν σοὶ ὡς ὅτι ποτὲ καὶ τὰ ἀληθῆ λέγων ἀπιστηθήσῃς.

De ipso Aesopo, cuius fabula 353^a (et 353^b) p. 174 (Halm.) simili epimythio distinguitur (cf. praeterea Phaedr. I 10, 2), haec habent Maxim. 35 p. 625, 34 sqq., cod. Paris. 2720 f. 15^v (et 1773 f. 230^v) n. 2 ap. Studemund. (cf. ad n. 17) p. 4, Arsen. p. 93, 7 sqq.: ἐρωτηθεὶς τί ὄφελος τοῖς ψευδομένοις ἐκ τοῦ ψεύδους ἔφη· τὸ καὶ ἀληθῆ λέγειν (λέγουσι Maxim., nec tamen in Vat. Gr. 385) μὴ πιστεύεσθαι. Eadem verba Flor. Mon. 239 ad Socratem refert, Aristoteli gemellam sententiam Laert. Diog. V 1, 17 tribuit, Demetrio Stob. Flor. XII 18; cf. praeterea Boisson. ad Georgid. p. 84, 18 sq.

Adnotatio critica:

προγεγενημένων μεμνήσθαι Stob. μεμνήσθαι μὲν τῶν γεγενημένων Bas. Pal. Ars. Apost. μεμνήσθαι μὲν τῶν γενομένων Max., sed γεγενημένων in Vat. Gr. 741, 385 extat | πράττειν δὲ τὰ (τὸν mendose Vat. 1144) ἐνεστῶτα | τὰ δὲ ἐνεστῶτα πράττειν Stob. | περὶ δὲ τῶν μελλόντων ἀσφαλίζεσθαι (φυλάττεσθαι Stob.) om. Cod. 364) ἄν om. Cod.

365) αὐτοῦ post μαθητῶν add. Max., | ἐπιμελούμενον Max., in Vat. Gr. 385, quo loco Vat. Gr. 741 ἀπορηθηγμα omnino omittit | τῆς δὲ πράξεως | τῆς πράξεως δὲ Max., nec tamen in Vat. 385 | ἔφη | φησι (ante: ᾧ οὗτος) Bas. Pal. | ἐξαγριώσῃς] ἀγριώσῃς Bas. Pal. Max., ἀγριώσῃ (sed ἀγριώσῃς mei codd.) Max.,

366) Ἰβύκου in mg. Cod. | αὐτοῦς] αὐτοῖς Cod., sed coniectura non satisfacit; locum omnino corruptum esse vel sequentia probant, in quibus verba οὕτω μὲν σοὶ ὡς manifesto sensu carent; expecto: τοῦτο δὲ σοὶ ὄφελος ἔσται, cf. fab. Aesop. 353^a: τοσοῦτον ὄφελος τῷ ψεύστῃ, ὅτι καὶ ἀληθῆ λέγων πολλάκις οὐ πιστεύεται | in Mon. male τῶν ψευδομένων pro τοῖς ψευδομένοις legitur.

367) Καλλισθένης ὁ ἱστοριογράφος πρὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου συσταλῆναι γεγραφῶς τὰ Ἑλληνικά, μετὰ δὲ ταῦτα τὰς Ἀλεξάνδρου πράξεις ἐρωτῶμενος ὑπὸ τινος διὰ τί βέλτιον τὰ Ἑλληνικά συνεγράψατο ἢ ὅτι ἐκεῖνα f. 32^v μὲν εἶπε «πεινῶν ἔγραφον, ταῦτα δὲ κεχορτασμένους.» ||

Callisthenes utrum simul cum Alexandro in Asiam traiecerit (cf. Laert. Diog. V 1, 4, Suid. vol. II 1 p. 48, 4), an aliquanto post, cum e primis victoriis de futurae expeditionis celebritate augurari liceret, ab Alexandro accitus sit (Justin. XII 6, 17 cl. Plutarch. Vit. Alex. 53 p. 695 C vol. II p. 829, 29, de Stoic. repugn. 20 p. 1043 D vol. II p. 1276, 26), ut ipsius res gestas scriptis illustratas posteritati famaеque traderet, e nostro quidem loco conligi nequit; sed primum falsam esse elucet sententiam de Hellenicis in Asia demum a Callisthene conscriptis, nisi propter J. Lyd. de mens. IV 68 opus iam antea elaboratum in his maxime rebus, quae ad Aegyptum spectarent, ab auctore, dum illic versaretur, retractatum esse sumas, in quam sententiam ideo C. Muellerus Script. rer. Alex. M. p. 6 inclinaverat, 'quod opus totum componere inter expeditionis molestias a Graecia longe remotus vix potuisset Callisthenes'; deinde Diodori Siculi notitia XIV 117, qua permotus Muellerus Hellenica simul cum Alexandri Magni historia post auctoris mortem prodiisse statuit, ea tantummodo condicione cum nostro apophthegmate consociari potest, ut plures utriusque operis partes Callisthene etiam tum vivo innotuisse concedatur; denique ex ineptissima Suidae glossa s. v. Σαρδανάπαλος (vol. II 2 p. 681, 6) falso titulum Περσικά ad Alexandri Magni historiam relatum esse patet, genuinam vero inscriptionem Ἀλεξάνδρου πράξεις lucratur, cuius Ps.-Callisthenes memor fuisse videtur, cum eodem titulo operis sui partem (cf. Ps.-Callisthen. ed. Mueller. p. VII sq. n. 1. 3. 13) insigniverat; adde Justin. XII 6, 17: *multum profuere Callisthenis philosophi preces tunc ab ipso rege ad prodenda memoriae acta eius acciti.*

368) Ὁ αὐτὸς ἐρωτῶντός τινος διὰ τί οὐ μετήγαγεν Ἀλέξανδρον ἀπὸ τοῦ τύφου ἢ ὅτι, εἶπεν, ἢ ἐμοῦ ἐνὸς οἰκοδομοῦντος πολλοὶ ἦσαν οἱ καταβάλλοντες.»

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 229^v.

Adnotatio critica:

368) ἐρωτῶντός τινος] ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τινος Vat. | εἶπεν: ὅτι Vat.

369) Κλεάνθης ὁ Στωϊκὸς φιλόσοφος εἶπε μύλωπας ἔχειν ἐν τῇ ψυχῇ τὰς ὑπὸ Ζήνωνος νοουθεσίας.

370) Κλεόβουλος ἔφη τὸν μὲν φίλον δεῖν εὐεργετεῖν αἰεὶ, ἵνα μᾶλλον ἦ φίλος, καὶ τὸν ἐχθρὸν ὁμοίως, ἵνα γένηται φίλος, καὶ φυλάσσεσθαι τῶν μὲν φίλων τὸν ψόγον, τῶν δὲ ἐχθρῶν τὴν ἐπιβουλήν.

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 229^v, Marcian. Cl. XI n. 23 f. 214^r; Laert. Diog. I 6, 91. — Diogeni cod. Vat. Gr. 633 f. 121^r tribuit, Cleanthi cod. Laurent. Plut. LXXXVI n. 8 f. 315^v adsignat. Partem priorem, quacum Pythagorae praeceptum apud Laert. Diog. VIII 1, 23 et Epaminondae dictum apud Caecil. Balb. Paris. 22 p. 39 Woelffl. conferri possunt (cf. praeterea n. 508 infra), Suidas vol. II 1 p. 278, 14 sqq. s. v. Κλεόβουλος (e Laertio) profert, posteriorem sub Cleobuli nomine exhibent Favorin. in cod. Paris. 1168 f. 106^v n. 2 apud Freudenthal. Mus. Rhen. vol. XXXV p. 411, Anton. I 62 Rib. (S. Bibl. SS. PP. vol. V — Paris. 1589 — p. 886), Maxim. 54 p. 658, 47 sqq., Mel. Aug. XXXVI 13, Arsen. p. 328, 17 sqq.; Flor. Mon. 207, Leid. 195; Caecil. Balb. Paris. 25 p. 39 sq. (Lib. Cusan. p. 108 Klein. apud M. Hauptium Opusc. vol. III p. 546), ad Theobulum Stob. Flor. XLVIII 23 refert, in cuius textum et alibi Theobulus pro Cleobulo se insinuavit cf. III 31 V 26 CVIII 75.

371) Κλεόστρατος ὁ φιλοπότης, ὡς μεθούντά τις αὐτὸν ἐνουθετεῖ λέγων· οὐκ αἰσχύνῃ μεθύων; ἔφη· καὶ δὲ οὐκ αἰσχύνῃ μεθύοντα νοουθετῶν“.

Adnotatio critica:

369) Κλεάνθους in mg. Cod. | Vocis μύλωπας acumen perspicies, si Cleanthem, priusquam ad Zenonem se contulisset, pugilatam exercuisse reputaveris.

370) Κλεοβόλου (sic) in mg. Cod. | ἔφη] ἔλεγε Laert. Laur. Suid. εἶπε Vat. 633 | μὲν om. Laert. Laur. Suid. Vat. 633 | τὸν μὲν φίλον om. Vat. 1144 | δεῖν] δεῖ Vat. 1144 Marc. | αἰεὶ om. Laert. Suid. Vat. 633 | ἵνα] ὅπως Laert. Suid. | ἢ φίλος] φίλος μένη Laur. | καὶ τὸν] τὸν δὲ Laert. Suid. | ὁμοίως ἵνα γένηται φίλος] φίλον ποιεῖν Laert. Suid., sed legendum videtur: ὅπως φίλον ποιῇ | καὶ φυλάσσεσθαι] φυλάσσεσθαι γὰρ (δὲ Roeper Philol. vol. III p. 44) Laert. φυλάσσεσθαι (sic) γὰρ ἀναγκαῖον Vat. 633; ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τινος τίνα δεῖ μάλιστα φυλάττεσθαι εἶπε Paris. (Ant.) Max. (Aug.) Ars. ἐρωτηθεὶς τίνα δεῖ φυλάττεσθαι εἶπε Mon. Leid. | τῶν] τὸν Marc. | ψόγον] φθόνον recte Vat. 1144 Marc.; Paris. (Ant.) Max. (Aug.) Ars.; Mon. Leid. Eandem lectionem etiam Stob. agnoscit: φεῦγε μὲν τὸν φθόνον τῶν πολλῶν (φίλων A. Nauckius Mélanges Gréco-Romains vol. II p. 270), φυλάσσεσθαι δὲ τὰς ἐπιβουλάς τῶν μισούντων, tum Caecil. Balb. l. c. cf. praeterea Publil. Syr. Append. Sentent. 276 Ribb.

371) ὁ φιλοπότης om. Stob. Max. Ars. | ὡς — λέγων] πρὸς τὸν εἰπόντα Stob. πρὸς τὸν εἰπόντα αὐτῷ Max. Ars. | ἔφη] ante μεθύοντα νοουθετῶν Stob. ponit, ἔφη ἐκεῖνος Vat. Laur.

= Cod. Vat. Gr. 742 f. 67^r, Laurent. Plut. LXXXVI n. 8 f. 315^v; Stob. Flor. XXXIV 17, Maxim. 30 p. 617, 43 sqq., Arsen. p. 328, 22 sq.

372) Κλεισφορος ἐπιτιμῶντος αὐτῷ Φιλίππου, ὅτι αἰεὶ αἰτεῖ, „καὶ γὰρ σὺ“ φησὶν ἡδεῖ ἔχεις.

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 229^v. Aliter Lynceus Samius apud Athenaeum VI p. 248 D: Κλεισφορος ὁ Φιλίππου παράτιτος ἐπιτιμῶντος αὐτῷ τοῦ Φιλίππου, διότι αἰεὶ αἰτεῖ, ἢν' ἔφη ἡμῆ ἐπιλανθάνωμαι. Quae verba ex mea quidem sententia iustum sensum non praestant, nisi ὅτι (αἰεὶ) ἔχεις in fine addatur.

373) Κόνωνι τῷ Ἀθηναίῳ, σφόδρα ὄντι αἰσχυρῷ τὴν ὄψιν, πρεβευομένῳ πρὸς Λακεδαιμονίους οὐ μετεδίδου λόγου τὸ κοινὸν τῶν δοκούντων εὐτακτοτάτων Σπαρτιατῶν, ἀλλ' ὑπὸ γέλωτος κατεχόμενοι ἐμποδῶν ἦσαν τάνδρι, μέχρις οὗ ἐκεῖνος ἐχαριεντίσατο πρὸς αὐτοὺς f. 33^r φήσας· οὐδέποτε ἐκ κολοβοῦ κεραμίου χρηστὸν || οἶνον ἐπίετε; ἡσυχασάντων δὲ ἐπὶ ὀλίγον εἶπε· ἡκαὶ νῦν ἀνάσχεσθε, καὶ ἐξ ἀμόρφου σώματος ἀκούσεσθε λόγον χρηστὸν.

Cf. Aesopi verba in Vit. I 21 p. 279, 5 sqq. Eberh.

374) Κότυς ὁ τῶν Θρακῶν βασιλεὺς Θηβαίων σεμνουμένων ὅτι Λακεδαιμονίων ἠγήσαντο ἡγῶ φησὶν ἡέώρακα χειμάρρους ποταμοὺς μείζους τῶν ἀενάων γενομένους, ἀλλ' ὀλίγον χρόνον.

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 229^v, Anton. II 1, p. 79, 44 sq., Maxim. 9 p. 561, 15 sqq.

375) Ἐνανακρέων ὁ ποιητὴς πρὸς τινὰ τῶν φίλων ἀπωδύρετο ἐπὶ τῷ πένησι εἶναι· εἰπόντος δὲ ἐκεῖνου· ἡποιητὴς ὢν ἐλπίδας ἀγαθὰς ἔχε περὶ σεαυτοῦ· εἶπεν· ἡκαὶ ἐλπίδες ἐρηγορότων εἰσὶν ἐνύπνια.

Ad nostram narratiunculam adludere videtur Plutarch.

Amat. 16 p. 759 C vol. II p. 927, 42 sq. καὶ οὐχ, ὡς τις εἶπεν, αἱ ποιητικαὶ φαντασίαι διὰ τὴν ἐνάργειαν ἐρηγορότων ἐνύπνια εἰσιν. Ipsum de spe apophthegma Pindaro (fr. 289 Bergk.) Stob. Flor. CXI 12 tribuit, Platoni Aelian. V. H. XIII 29, Aristoteli Laert. Diog. V 1, 18 (= Arsen. p. 120, 17 sq.), sine expresso auctoris nomine laudant Basil. Magn. Epist. Cl. I n. 14 (Patr. Gr.

Adnotatio critica:

372) Lemma Κλεισφορος exhibet Cod. | φησὶν om. Vat.

373) Κόνωνος in mg. Cod. | κατεχόμενον Cod.

374) Lemma Κότυος offert Cod. | ποταμοὺς] ποταμῶν Max., nec tamen in codd. Vat. Gr. 741, 385 | μείζους] μείζω Cod. | ἀενάων Cod., Vat., Max. (sed hic ἀενάων Vat. 741 exhibet) | γενομένους] γινομένους Ant.

375) Ἐνανακρέων] Κρέων (cum lemmate Κρέωνος) Cod., quod nomen propter enanidam vocis Ἐνανακρέων scripturam inscitus compilerator finxisse putandus est.

vol. XXXII) p. 276 B (sive Anton. I 5 p. 8, 13, Maxim. 38 p. 630, 4 sq., Gnom. Basil. 84 p. 156, Gnom. cod. Pal. 122 f. 173^r n. 102, Mantiss. Proverb. I 53), Nicephor. Chumn. Epist. 112 (Anecd. Nov.) p. 140 Boisson., Eustath. Opusc. p. 124, 83 sq. Taf., tamquam flosculum adhibent Quintil. VI 2, 30, Georg. Pachym. Declam. 2 p. 25 Boisson., Nicephor. Gregor. Hist. Byz. IV 1, 4 p. 81 (ed. Bonn.), cf. praeterea Gregor. Nazianz. Carm. I 2 n. 28, 73 (Patr. Gr. vol. XXXVII) p. 862 κούφον γάρ ἐστιν ἐλπὶς ἡμέρας ὄναρ, Publil. Syr. 16 *Amans quod suspicatur vigilans somniat*, ubi videndus Friedrich p. 112. — Eadem imagine Antisthenes n. 3 supra (ubi ἐρηγορότων pro ἐρηγορότα reponendum et [J. Chrysostom.] in S. Pentecost. II (Patr. Gr. vol. LII) p. 809 utuntur.

376) Κύρος θεασάμενός ποτε γυναῖκα εὐμορφον καὶ τινος εἰπόντος ὅτι ἢ ἔξεστί σοι, εἰ θέλεις, χρήσασθαι βασιλεῖ ὄντια <ἔφη>· ἢ ἀλλὰ βασιλεῖ μὴ ῥωφρονεῖν οὐκ ἔξεστινα.

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 230^r, Flor. Mon. 210.

377) Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς ποῖος τῶν θανάτων χαλεπώτατος ἔφη· ἢ ὁ ἀπὸ τῶν νόμων ἐπαγόμενος.

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 230^r, Flor. Mon. 212. Bianti Anton. I 58 p. 64, 20, Maxim. 36 p. 628, 3 sqq., Gnom. Basil. 109 p. 159, Gnom. cod. Pal. 122 f. 170^r n. 97, Arsen. p. 149, 10 sq. adsignant.

378) Ὁ αὐτὸς μέλλων τελευτᾶν [καὶ] θεασάμενος τοὺς φίλους θρηνοῦντας ἔφη· ἢ θαρρήετε, ὦ φίλοι· καὶ γὰρ ὁ ἥλιος δύνει.

379) Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς τίνι καταλιμπάνει τὸ βασιλεῖον ἔφη· ἢ ᾧ δυναμένῳ. ||

f. 33^v

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 230^r, Flor. Mon. 211; Eumeni cod. Neapol. II D 4 f. 76^r adsignat, Cotyi Anton. II 1 p. 79, 46 et Maxim. 9 p. 561, 19 sq. tribuunt, ubi non de Cotye ad n. 374 memorato est cogitandum, utpote quem a Pythone et Heraclide Aeniis interfectum esse constat (cf. Demosthen. Or. XXIII 119 p. 659, 27 cl. § 163 p. 674, 21), sed de

Annotatio critica:

376) In mg. Κύρου Cod. | ὁ βασιλεὺς post Κύρος add. Mon. | ποτε om. Vat. | τινος] τῶν παρεστῶτων τινός Mon. | βασιλεῖ ὄντι] βασιλείοντι (sic) Cod. | ἔφη om. Cod. et Vat. | βασιλεῖ μὴ ῥωφρονεῖν] ῥωφρονεῖν μὴ βασιλεῖ Vat.

377) θανάτων] θανόντων Ant. | χαλεπώτατος] ἐστὶ χαλεπώτερος Mon. κακός Ant. Max. Bas. Pal. Ars. | ἔφη in fine Mon. conlocat. | ἀπὸ] ἐκ Mon.

378) ὁ ἥλιος] nomen Κύρος in lingua Persica solem denotat.

379) ἐρωτηθεὶς] ἐρωτώμενος Mon. | καταλιμπάνεις Mon. Ant. Max. Neap. | τὸ] τῷ Neap. | ἔφη in fine ponit Mon.

Cotye, Persei contra Romanos socio, cuius mores Polyb. XXVII 12 et Diodor. Sic. XXX 3 laudant, elogio celebri Antipater Thessal. A. Plan. XVI 75 ornat. — Ceterum ad eandem sententiam Alexandri Magni morientis dictum apud Diodor. Sic. XVII 117, 4, XVIII 1, 4, Arrian. Exp. Alex. VII 26, 3 Curt. Ruf. X 14, 5, redit, cf. praeterea n. 466 infra.

380) Κικέρων εἶπε· καλῶς ποιεῖν ἀπλῆ εὐεργεσία, λέγειν δὲ καὶ ποιεῖν διπλῆα.

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 217^v et f. 230^r, 742 f. 67^v, Laurent. Plut. LXXXVI n. 8 f. 315^v.

381) Κράτης ὁ Κυνικός ἰδὼν μειράκιον καλλωπιζόμενον ὅμοιον αὐτὸ ἔφη εἶναι ὀδῶν λεία καὶ πλατεία, δι' ἧς πολλοὶ εὐχερῶς ὀδεύουσιν.

382) Ὁ αὐτὸς ἔφη κρεῖττον εἶναι τῷ ποδὶ ὀλισθῆσαι ἢ τῇ γλώττῃ.

Zenoni Laert. Diog. VII 1, 26 (= Arsen. p. 267, 23 sq.) adsignat. Alia ad n. 483 dedimus.

383) Ὁ αὐτὸς τὸν ποιητικὸν λόγον μέγιστον εἶπεν εἶναι ληστὴν ἔρμηνεῖα τε περιεσῆ καὶ ἐνθυμήμασι πολλοῖς κεκοσμημένον.

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 229^v.

384) Ὁ αὐτὸς Ζήνωνι ποτε τῷ Κιτιεῖ γυνώριμῳ ὄντι αὐτοῦ ἔδωκε χύτραν φέρειν φακῆς, καὶ τοῦ Ζήνωνος φιλοδοξότερον ἀποκρύπτοντος ἐν τῷ ὄχλῳ τὴν χύτραν πλήξας ὁ Κράτης τῇ βακτηρίᾳ κατέαξεν αὐτήν· φερομένης οὖν τῆς φακῆς κατὰ τῶν τοῦ Ζήνωνος σκελῶν κάκείου ἐρυθριῶντος ἐπὶ τούτῳ «θάρρει, ὦ φοινικίδιον», ἔφη· «οὐδὲν γὰρ δεινὸν ἔστιν, ἀλλὰ φακῆ».

Ex eodem fonte Laertii Diog. narratio VII 1, 3 (= Arsen. p. 266, 1 sqq.) est hausta.

385) <Ὁ> αὐτὸς καλοῦντος αὐτὸν Ἀλεξάνδρου εἰς Μακεδονίαν καὶ ἐπαγγελλομένου τὰς Θήβας ἀναστήσειν [τὴν πατρίδα τοῦ Κράτητος] εἶπεν· οὐ χρήζω τοιαύτης πατρίδος, ἣν ἕτερος Ἀλέξανδρος καθαιρήσει. ||

Paulo aliter eadem tradunt Laert. Diog. VI 5, 93; Aelian. V. H. III 6; Philostr. Vit. Apollon. VII 2, 3; 3, 3.

Adnotatio critica:

380) Κικέρων (cum lemm. Κικερῶνος) Cod.; eundem accentum etiam Vat. 1144 (utroque loco) et 742 exhibent | καλῶς] τὸ καλῶς Vat. 1144 utrobique | ἔστιν post εὐεργεσία addunt Vat. 742 Laur. | λέγειν δὲ καὶ ποιεῖν] τὸ δὲ καὶ λέγειν Vat. 1144 utroque loco.

381) Κράτητος in mg. Cod.

382) ἔφη] ἔλεγε Laert. Ars. | τῷ ποδὶ] τοῖς ποσὶν Laert. Ars. | ὀλισθῆσαι] ὀλισθεῖν rectius (cf. Lobeck. ad Phrynich. p. 742) Laert. Ars.

383) εἶπεν] ἔφη (ante τὸν ποιητικὸν) Vat.

384) Κιτιεῖ] Κητιεῖ Cod.

385) Ὁ om. Cod. | τὴν πατρίδα τοῦ Κράτητος reseculi.

386) Ὁ αὐτὸς παρεκελεύετο τοῖς ἀνθρώποις ἢ νοῦν ἢ βρόχον.

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 229^v. Tamquam Antisthenicum Chrysipp. apud Plutarch. de Stoic. repugn. 14 p. 1039 F vol. II p. 1271, 40 sq. laudat: τὸ δεῖν κτᾶσθαι νοῦν ἢ βρόχον, contra secundum Laert. Diog. VI 2, 24 Diogenes συνεχὲς ἔλεγεν εἰς τὸν βίον παρεσκευᾶσθαι δεῖν λόγον ἢ βρόχον; atque eadem plane sententia Diogenes personatus Epist. 28 p. 243 Graecos compellat: Σωκράτει τε τῷ σοφῷ πεισθέντες κάμοι κοινῇ βουλῇ συνελθόντες ἡβηδὸν σύμπαντες ἢ σωφροεῖν μάθετε ἢ ἀπάγξασθε, quo loco Κράτει pro Σωκράτει reponendum videtur.

387) Ὁ αὐτὸς τελευτῶν τριάκοντα τάλαντα Θηβαίοις κατέλιπεν ἐπιφθεγζάμενος ὅτι, ἐὰν μὲν γένηται αὐτοῦ ἄξιος ὁ υἱός, οὐκ ἀπορήσει χρημάτων, ἐὰν δὲ ἀνάξιος, οὐδὲ ταῦτα ἔχειν ἐπιτήδειος ἔσται.

De apophthegmatis sententia cf. Phocionis effatum apud Plutarch. Vit. Phoc. 30 p. 755 B vol. II p. 900, 46 sqq. — Secundum Demetrium Magnetem apud Laert. Diog. VI 5, 88 (unde sua Suidas vol. II 1 p. 394, 18 sqq. hausit) Crates pecuniam apud trapezitam deposuit συνθέμενος, εἰ μὲν οἱ παῖδες ἰδιῶται γένοιτο, αὐτοῖς ἀποδοῦναι· εἰ δὲ φιλόσοφοι, τῷ δήμῳ διανεῖμαι· μηδενὸς γὰρ ἐκείνους δεῖσθαι φιλοσοφούντας, contra Antisthenes Peripateticus (apud Laert. Diog. VI 5, 87) Cratetem ipsum suam rem familiarem Thebanis donasse prodidit, cf. praeterea Apulei. de Mag. 22, Aelian. V. H. III 6, Julian. Or. VI p. 260, 15 Hertl. Antisthenis memoriam etiam Diogenes Cynicus Epist. 9 p. 237 Herch., Origin. Comm. in Matth. XV (Patr. Gr. vol. XIII) p. 1296 B (cl. c. Cels. II 41 ibid. vol. XI p. 861 C), Isidor. Pelus. Epist. II 146 (ibid. vol. LXXVIII) p. 593 A adgnoscent, nisi quod ad illam occasionem insuper dictum trahunt, quod pecunia in mare abiecta Crates apud Anthologiae Scholastam ad n. 39 excitatum pronuntiasset fertur. Aliud tamen apophthegma Crateti rem familiarem civibus dilargienti Simplic. in Epictet. Enchir. 10 p. 107 Schweigh. tribuit, aliud denique Cosmas Patr. Gr. vol. XXXVIII p. 558 (Nonnus Abbas ibid. vol. XXXVI p. 1001 B, Apostol. X 5); sed cum auctoribus supra indicatis praeterea Gregor. Nazianz. Orat. XLIII 60 (Patr. Gr. vol. XXXVI) p. 573 (ubi cf. Basil. p. 907 B), Carm. I 2 n. 10, 228 sqq. (ibid. vol.

Adnotatio critica:

387) Θηβαίοις] Ἀθηναίοις Cod., quae nomina saepius confunduntur; eodem modo apud Suid. s. v. Ἰππαρχία vol. I 2 p. 1046, 1 Crates falso Atheniensis vocatur. | De Cratetis effato cf. praeterea Plut. an vitios. 3 p. 499 D vol. I p. 604, 33 cl. Epiphan. adv. Haeres. III 2, 9 (Patr. Gr. vol. XLII) p. 796 A.

XXXVII) p. 696 sq. (cl. Or. IV 72 ibid. vol. XXXV p. 596 A), et Suidas vol. II 1 p. 395, 5 sqq. consentiunt, tum Apulei. Flor. II 14 et Procop. Epist. 45 p. 548 Herch. faciunt, ex quibus hi Cratetem bonis ultro abiectis (cf. Plutarch. de inim. util. 2 p. 87 A vol. I p. 103, 44, de vit. aer. al. 8 p. 831 E vol. II p. 1014, 5 cl. Augustin. c. Julian. 43 Patr. Lat. vol. XLV p. 1362) ita loquentem faciunt, illi, cum secundum Diogenis consilium (cf. Laert. Diog. VI 5, 87) praedia sua inculta ovibus pascenda (cf. Schol. ad Lucian. Nigr. 26 p. 40 Jacobitz., J. Chrysostom. ad vid. iun. Patr. Gr. vol. XLVIII p. 607) reliquisset.

(388) Λεωνίδης ὁ Λακεδαιμόνιος ὀλίγους ἔχων στρατιώτας εἰς τὴν πρὸς τοὺς Πέρσας μάχην ἐξεπορεύετο· εἰπόντος δέ τινος ὅτι μετ' ὀλίγων παντελῶς ἐκπορεύεται εἶπεν· ἢ ἀλλὰ μετὰ βουλομένων·

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 230^r; Maxim. 4 p. 542, 7 sqq., — Arsen. p. 341, 16 sqq.

(389) Ὁ αὐτὸς χωλὸν ἔχων τὸ κέλος ἐπὶ παράταξιν προῆγεν· εἰπόντων δέ τινων ὅτι ἠτοιούτος ὢν πῶς ἐπὶ παράταξιν ἀπήει· εἶπεν οὐ γὰρ φευγόντων, ἀλλὰ ἐστῶτων χρεία·

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 230^r; 742 f. 67^v (Κεωνίδης ὁ Λακεδαιμόνιος), Laurent. Plut. LXXXVI n. 8 f. 315^v; Flor. Mon. 213. — Laconi anonymo tribuunt Plutarch. Apophth. Lac. p. 234 E n. 42 vol. I p. 289; Maxim. 4 p. 542, 3 sqq., cod. Pal. Gr. 328 f. 166^r, 243 f. 245^r; Valer. Maxim. III 7 Ext. 8; cf. praeterea Androclidae dictum apud Plutarch. Apophth. Lac. p.

Adnotatio critica:

388) Λεωνίδου in mg. Cod. | Λεωνίδας Vat. Max. Ars. | βουλομένων] βουλομένων Vat. | Apophthegmatis acumen mihi subobscure esse fateor; dictum exspecto, quale ap. Plut. Apophth. Lac. p. 225 C n. 9 vol. I p. 277 (cl. n. 3) et de Herodot. malign. 32 p. 866 B vol. II p. 1055, 21 sq. habes, aut certe post βουλομένων suppleendum: ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀποθανεῖν cf. n. 392.

389) ἐπὶ παράταξιν] om. Vat. 742, ἐπὶ παρατάξεω Laur. | εἰπόντος δέ τινος Vat. 1144 | τοιοῦτος] οὕτως Vat. 742, Laur. | παράταξιν] παρατάξεω Vat. 742 | ἀπήει] ἀπίης (pro ἀφίης? cf. Lobeck. ad Sophocl. Ai. 250 3p. 156 sq.) | τοιοῦτος — ἀπήει] πῶς δύνῃ ἐπὶ παρατάξεω στήναι Mon. | χωλὸν — ἀπήει] χωλὸς ἐπὶ πόλεμον ἔξιν καὶ διαγελῶμενος Plut. p. 234 E, ὀνειδιζόμενος ὑπὸ τινος (om. Pal. 243), ὅτι χωλὸς ὢν ἔξειεν ἐπὶ τὸν πόλεμον Max. Pal. 328, 243 | εἶπεν] ἔφη (in fine) Mon. καὶ (om. Max.) τί τοῦτο ἔφη Max. Pal. 328, 243 | γὰρ om. Max. Pal. 328, 243 | ἐστῶτων] μενόντων καὶ ἀγωνιζομένων Max. Pal. 328, 243 | χρεία] ἢ χρεία Mon. ἐστὶ χρεία (post φευγόντων) Max. Pal. 328, 243 | οὐ — χρεία] ἐστῶτων γὰρ ἢ χρεία, ἀλλ' οὐ φευγόντων Vat. 742, Laur. οὐ φευγόντων δεῖ, ἀλλ' ἵσταμένων καὶ τὴν τάξιν τηρούντων Plut. p. 234 E; Val. Max., quode cf. ad n. 391, haec habet: *increpatus a quodam quod in aciem claudus descenderet, pugnare, non sibi fugere propositum esse respondit.*

217 C vol. I p. 265 et quae de Agesilao ibidem p. 210 F n. 34 vol. I p. 256 proferuntur: θεωρήσας τινὰ Λάκωνα χωλὸν ἐπὶ πόλεμον ἐξίοντα καὶ ἵππον ζητοῦντα οὐκ αἰσθάνη^α ἔφη ᾧτι οὐ φευγόντων, ἀλλὰ μεόντων ὁ πόλεμος χρεῖαν ἔχει^α; Haec quidem verba in regem claudum optime cadunt; nostrum vero dictum a Leonida, quem claudum fuisse nemo tradiderit, alienissimum est.

390) Ὁ αὐτὸς παρεκελεύετο τοῖς ὑπ' αὐτῷ τακτομένοις ἀριστᾶν καθ' ὥραν ὡς ἐν Ἄιδου δειπνήσουσιν.

Antiquissimus effati auctor nunc quidem Aristides Milesius (apud Plutarch. Parall. 4 p. 306 D vol. I p. 377, 12 sq. et Stob. Flor. VII 64) restat; manifesto enim memoriae lapsu M. Ann. Seneca Suas. II p. 13 Burs. apophthegmatis mentionem ab Herodoto inici putat. Secuntur deinceps temporum ordine Diodor. Sic. XI 9, 4, Valer. Maxim. III 2 Ext. 3, Seneca Epist. 82, 21, Plutarch. Apophth. Lac. p. 225 D n. 13 vol. I p. 277, Origin. c. Cels. II 17 (Patr. Gr. vol. XI) p. 832 C, Oros. Hist. II 11, Suid. s. v. Λεωνίδης vol. II 1 p. 533, 19 sq. — Ciceronis locum Tusc. I 42, 102 utpote spurium consulto seclusi. — Leonidae nomine suppresso *illud ducis alloquium* Isidor. Orig. XX 2, 11 (s. v. prandium) laudat, de anonymo Graecorum duce (cf. ad n. 391) Scholiastes ad Aeschyl. Pers. p. 421, 4 sqq. loquitur.

391) Ὁ αὐτὸς εἰπόντος τινὸς αὐτῷ ὅτι οἱ Πέρσαι πολλοῖς χρωμένοι βέλεσιν ἐπισκοτοῦσι τῷ ἡλίῳ ἔφη· μαχοῦμεθα ἄρα ὑπὸ κιάνα^α.

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 230^r. — Ad Dieneceum Laconem Herodot. VII 226, vetustissimus testis, apophthegma refert, scriptorem ille nullum adseclam nactus, unum fortasse imitatorem Valerium Maxim. III 7 Ext. 8, ubi Laco incertus ab effati n. 389 auctore diserte distinctus, *referente quodam sagittis Persarum solem obscurari solere (an vox delenda?) bene narras^α inquit; nin umbra enim pugnabimus^α*. Ad alium vero fontem Ciceronis narratio Tusc. I 42, 101 redit, qui itidem ab incerto Lacone apophthegma pronuntiatum esse tradit. Leonidam dicti auctorem adgnoscent Frontin. Strateg. IV 5, 13, Plutarch. Apophth. Lac. p. 225 B n. 6 vol. I p. 276, Stob. Flor. VII 46, Schol. ad Aristoph. Vesp. 1084, Suid. s. v.

Adnotatio critica:

390) Dictum ipsum a singulis auctoribus verbis plus minusve variatum exhiberi simpliciter monere sufficiat.

391) αὐτῷ om. Vat. | τῷ ἡλίῳ] τὸν ἡλίον Vat. | μαχοῦμεθα ἄρα] μαχοῦμεθα παρὰ Cod. θαρσεῖτε^α μαχοῦμεθα Vat. cf. Cicero l. c. *in umbra igitur, inquit, pugnabimus*. Ceterum de lectionis varietate apud singulos testes obvia eadem, quae ad praecedens apophthegma notavi, dicta volo.

Λεωνίδης vol. II 1 p. 533, 16 sqq. Cum apophthegmate n. 390 in scite Schol. ad Aeschyl. Pers. p. 421, 7 sq. contaminat; ceterum praeter Eustath. ad Homeri Il. 8, 159 p. 704, 57, ad Odys. 14, 223 sqq. p. 1762, 16, Opusc. p. 290, 79 sq. Taf., quibus locis Herodotus respicitur, ad narratiunculam ipsam Valer. Maxim. III 2 Ext. 3 et Senianus apud M. Ann. Senecam Suas. II p. 16 Burs. adludunt.

392) Λάκων ἀθηνῶς διακείμενος τὸ σῶμα ἐπὶ παράταξιν προήγεν· λεγόντων δὲ τινων αὐτῷ· ἡποῦ τοιοῦτος πορεύη; ἔφη· ἡπὲρ τῆς πατρίδος ἀποθανεῖν ἢ

= Maxim. 4 p. 542, 12 sqq., Ottobon. Gr. 192 f. 229^r.

393) Λάκων παιδαγωγὸς ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τινος τί διδάσκει τοὺς παῖδας εἶπε· ἡτὰ καλὰ αὐτοῖς ἡδέα φαίνεσθαι.

Verbis paululum inmutatis eadem Plutarch. virt. doc. 2 p. 439 F vol. I p. 534, 4 sq. et de virt. mor. 12 p. 452 E ibid. p. 548, 49 sq. refert.

394) Λάκων ἀνὴρ ἐρωτώμενος διὰ τί οἱ Λακεδαιμόνιοι μικρὰ ἔχουσι τὰ ἐγχειρίδια εἶπεν· ἡὸτι ἐγγύθεν τοῖς πολεμίοις μάχονται.

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 230^r. Antalcidae Plutarch. Apophth. Lac. p. 217 E n. 8 vol. I p. 266 adsignat; cf. praeterea Agidis (Minoris) dictum apud Plutarch. Vit. Lycurg. 19 p. 51 F vol. I p. 61, 32 sqq., Reg. et imp. apophth. p. 191 E n. 1 vol. I p. 230 sq., Apophth. Lac. p. 216 C n. 1 ibid. p. 264.

395) Λάκων ἀνὴρ πρὸς τὸν εἰπόντα αὐτῷ· ἡδιὰ τί οἱ Λακεδαιμόνιοι τὴν βραχυλογίαν ἀσκοῦσιν; εἶπεν· ἡὸτι ἐγγισταῖ ἐστι τοῦ σιωπᾶν.

Ad Lycurgum referunt Stob. Flor. XXXV 9, Anton. I 73 p. 74, 2 sq., Maxim. 20 p. 597, 41 sqq.; Arsen. p. 271 10 sq.

396) Λάκων ἀνὴρ ἐρωτηθεὶς ἐπὶ πόσον αὐτῶν ἡ χώρα διήκει ἔφη· ὅσον ἄν εἶπε ἡτὸ δόρυ ἰσχύη.

Adnotatio critica:

392) Λακώνων in mg. Cod. | ἀθηνῶς] ἀθηνῆος Ottob. | τὸ σῶμα διακείμενος Max. τῷ σῶματι διακείμενος Ottob. | τοιοῦτος] τοιοῦτος ὦν (rectius; cf. n. 389) Max. Ottob. | πορεύη Ottob. a m. pr.

394) πρὸς τὸν ἐπιζητοῦντα τί ἐγχειρίδιοις βραχέσι κατὰ πόλεμον χρῶνται Λακεδαιμόνιοι ἡδιότι εἶπε ἡπλησίον τοῖς πολεμίοις μάχομεθα Plut.

395) αὐτῷ om. Stob. Ant. Max. | οἱ om. Stob. Ant. Max. | ἐγγιστα] ἐγγύς Stob. Ant. Max.; ap. Ars. habes: ἡ βραχυλογία ἐγγύς ἐστι τοῦ σιωπᾶν· Λυκούργου τὰ πόφθηγμα | σιωπᾶν] σιωπᾶν Stob. Ant. Max. Ars.

396) ἰσχύη] ἰσχύει Cod. ἰσχύειν Vat. | In Archidami apophthegmate p. 281 E: ἐρωτηθεὶς πόσης χώρας κρατοῦσι Σπαρτιάται ἡὸς ἄν εἶπε ἡτὸ δόρυ ἐφικνῶνται corrigenendum ἐφικνῶνται, cf. p. 267 C καὶ νομίζειν πάσαν (τὴν γῆν) ἰδίαν, ὡς περὶ ὁ Λάκων εἶπεν ἡς ἄν τὸ δόρυ ἐφικνῆται. Typothetae errore in ed. Due-

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 230^r. — Verbis variatis Archidamo, Agesilai f., Plutarch. Apophth. Lac. p. 218 E n. 2 vol. I p. 267 (cf. Quaest. Rom. 15 p. 267 C ibid. p. 329, 50 sq.) tribuit, Agesilao (Magno) idem ibid. p. 210 E n. 28 vol. I p. 256 (= Arsen. p. 126, 3 sqq.), Laconi Theo Progymn. 5 (Rhet. Gr.) vol. II p. 99, 9 sq. Sp. (vol. I p. 206 W.), Nicol. Sophist. Progymn. 3 vol. I p. 277, 2 sq. W.; Doxopat. Homil. in Aphthon. vol. II p. 251 sq. W. — Dictum respicit Cicero de re publ. III 9, 15 eodemque sensu Antalcidas apud Plutarch. Apophth. Lac. p. 217 E n. 7 vol. I p. 266 Spartae terminos 'hastarum cuspides' esse dicebat, cf. insuper Lysandri effatum apud Plutarch. Vit. Lys. 22 p. 445 D vol. I p. 532, 13 sq. et Apophth. Lac. p. 229 C n. 6 vol. I p. 282.

397) Λάκων ἀνὴρ παραγεγόμενος εἰς τινα πόλιν [καί] δεικνύντος αὐτῷ τινος τῶν ἐγχωρίων ὅτι κάλλιστα τεῖχη ἔχει «τοιαῦτα», εἶπεν, ἥστε τὰς γυναῖκας ἐξ αὐτῶν (ἀν) ἀμύνασθαι.

Paulo aliter cod. Vat. Gr. 1144 f. 217^r Λάκων ἰδὼν ὄχυράν πόλιν ἔφη· «ἀπ' αὐτῆς γυναῖκες ἀν μάχοιντο» cf. praeterea Agesilai (Magni) apophthegma apud Plutarch. Apophth. Lac. p. 212 E n. 55 vol. I p. 259, Agidis dictum ibid. p. 215 D n. 6 vol. I p. 263 (quod Socrati male adsignat Maxim. 4 p. 541, 29 sqq.), Panthoedae effatum ibid. p. 230 C n. 1 vol. I p. 283, Theopompi salsum iocum ibid. p. 190 A vol. I p. 228, 29 sqq., denique Laconis anonymi responsum apud Valer. Maxim. III 7 Ext. 8.

Adnotatio critica:

bneriana ἐφικύνται est excusum. — Apud Nicol. Prog. (Rhet. Gr.) vol. III p. 460, 20 sq. Sp. (vol. II p. 587 W.) habes: Λάκων ἐρωτηθεὶς ποῦ τὰ τεῖχη τῆς Σπάρτης «ἐνταῦθα» ἔφη τὸ δόρυ ἀνατεῖναι. — sed licet scriptura τὰ τεῖχη per se optime habeat, tamen altero Nicolai loco conlato vix dubito, quin οἱ ὄροι sit reponendum, cf. Doxor. l. c.: Λάκων ἐρωτηθεὶς ποῦ τῆς Σπάρτης οἱ ὄροι [καί] ἀνατεῖναι τὸ δόρυ καὶ δεῖξαι εἶπεν· «ἐνταῦθα», ubi καὶ uncis inclusi.

397) καὶ seclusi | ἀν addidi | Theopompi ἀποφθῆγμα (Θεόπομπος ἐν τινι πόλει πρὸς τὸν ἐπιδεικνύμενον τὸ τεῖχος αὐτῷ καὶ πυθθανόμενον εἰ δοκεῖ καλὸν καὶ ὑψηλὸν εἶναι «οὐ δεῖ γυναϊκῶν» εἶπεν) insulsum reddiderunt editores recentiores, cum ineptissimam deteriorem fontium lectionem οὐδ' εἰ optima scripturae οὐ δεῖ substituerent. Compresse, ut Laconem decet, Theopomus mulieribus omnino non opus esse pronuntiat, cum viros illic habitantes muri ipsi feminas esse arguant.

398) Λάκων ἀνὴρ ἐν παρατάξει κείμενος ἔτι ἔμπρους ἐπιόντος τινὸς τῶν πολεμίων καὶ τοὺς ἔτι ζῶντας ἀποσφάζοντος διακύβας ἠξίωσε κατὰ τὸ στέρνον πληγῆναι ὑπ' αὐτοῦ αἰσχυρόμενος ὀπισθοπλήγα τὸν νεκρὸν αὐτοῦ γενέσθαι.

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 217^v. De Cretensi iuvene similem narratiunculam Aelian. N. A. IV 1 tradit.

399) Λύσιππος ὁ ἀνδριαντοποιὸς ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τινος πρὸς τὴν δῆμψ, ἀνδριάντα ποιῶν, ὧτα οὐ περιέθηκας; εἶπε · πρὸς δῆμος ἀκοῆ οὐποτε f. 36^r τίθεται, αὐθαδεῖα δὲ μάλλον.α ||

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 231^r. De statua, quam aprophthegma nostrum innuit, nihil aliunde constat; Pausaniae tamen locus (I 3, 4) est notandus, secundum quem in quingentorum curia apud Athenienses Δῆμος ἔργον Λύκωνος extiterat. Quae notitia utrum ad Lysippum revocari possit necne, videant harum rerum periti. Lysonis mentionem unus praeterea Plinius H. N. XXXIV 8, 19 inicit, ubi artifex iis qui athletas et armatos et venatores sacrificantisque fecerint adnumeratur.

400) Ὁ αὐτὸς ἰδὼν ἀνδριάντα κακῶς πεπλασμένον δυσκατηγόρητον ἔφη εἶναι · διὰ γὰρ τὸ πλῆθος τῶν ἀμαρτημάτων ἀπορεῖν, πόθεν ἄρξεται.

401) Λυκούργος ὁ νομοθέτης τὸ μὲν ἀξιόχρεων τῶν ἀνθρώπων ἔφη ἐν τῇ οὐσίᾳ κείσθαι, τὸ δὲ ἀξιοπίστον ἐν τοῖς τρόποις.

= Cod. Vat. Gr. 742 f. 67^v, Laurent. Plut. LXXXVI n. 8 f. 315^v; Stob. Flor. XXXVI 24, Maxim. 1 p. 532, 40 sqq., Arsen. p. 342, 26 sqq.

402) Λάμων παλαίων τὸν ἀνταγωνιστὴν ἔδακε · τοῦ δὲ εἰπόντος · πρὸς δῆμος ὡς γυνήα εἶπεν · οὐχί, ἀλλ' ὡς λέωνα.

Adnotatio critica:

398) ἐν παρατάξει bis exhibet Vat. | καὶ — ἀποσφάζοντος om. Vat. | ἠξίωσε — ὑπ' αὐτοῦ] πληξον, ἔφη, τὰ στέρνα Vat. | ὀπισθοπλήγα (ὀπισθόπληγα Cod., quod aequae reiciendum atque οἰνόπληξι ap. Antipatr. Sidon. Anth. Pal. IX 323, 5) — γενέσθαι] νεκρὸς γενέσθαι ὀπισθόπληκτος Vat. — Voces ὀπισθοπλήξ, ὀπισθόπληκτος in Thesaurο Didotiano desunt, id quod etiam de ὀπισθότρωτος (Eustath. ad Homerī Il. 5, 596 p. 585, 42) valere obiter moneo.

399) Λυσίππου in mg. Cod.

400) δυσκατηγόρητος nova est vox eodem sensu atque ἀκατηγόρητος usurpata | ἄρξεται] ἄρξομαι Cod.

401) Λυκούργου in mg. Cod. | τῶν Λακεδαιμονίων post νομοθέτης add. Arg. | ἀξιόχρεον Cod. et Vat. | ἔφη] εἶπε (post νομοθέτης) Stob. | τῶν ἀνθρώπων ἔφη] ἔφη τῶν ἀνθρώπων Vat. Laur. | ἐν τῷ τρόπῳ Stob.

402) Λάμων (cum lemm. Λάμωνος) Cod. consentiente Vat.; nihilominus pristinam scripturam Λάκων fuisse equidem mihi persuasi | ἔδακε ante τὸν ἀνταγωνιστὴν Vat. conlocat | οὐχί ὡς λέων; Vat.

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 231^r. Verbis paululum inflexis eadem de Alcibiade Plutarch. Vit. Alcib. II 3 p. 192 C vol. I p. 230, 13 sqq., Reg. et imp. apophth. p. 186 D n. 1 vol. I p. 223 (= Maxim. 4 in cod. Vat. Gr. 739 f. 19^r, Arsen. p. 128, 5 sqq.) exhibet, de Lacone idem auctor Apophth. Lac. p. 234 D n. 41 vol. I p. 289. Ceterum cf. fab. Aesop. 234 p. 113 Halm.

403) Λύκων ἰδὼν γυναῖκα θρασεῖαν τὰ τῶν ἀνδρῶν πράττειν ἐθέλουσαν ποῦτε γυναῖκα εἶπεν ἠδμοῖαν ἀνδρὶ ἀποδέχομαι, οὔτε ἀνδρα ὅμοιον γυναικία.

404) Μένανδρος ἐρωτηθεὶς τί διαφέρουσιν ἀλλήλων Σοφοκλῆς καὶ Εὐριπίδης εἶπεν ὅτι Σοφοκλῆς μὲν τέρπεσθαι ποιεῖ τοὺς ἀνθρώπους, Εὐριπίδης δὲ σκυθρωπάζειν τοὺς ἀκροατάς.

In Menandrum, utpote quem summa Euripidis admiratione inbutum fuisse constat, apophthegma minus convenit.

405) Ὁ αὐτὸς ἀφουὸς Ζωγράφου λέγοντος αὐτῷ · ἠκονιάκόν σου τὴν οἰκίαν, ἴνα αὐτὴν Ζωγραφήσω εἶφη · οὐ μὲν οὖν, ἀλλὰ πρότερον αὐτὴν Ζωγράφησον, ἴνα μετὰ ταῦτα ἐγὼ αὐτὴν κονιάσω.

In cod. Vat. Gr. 1144 f. 217^v ad n. 343, apud Anton. I 50 p. 56, 47 sq., Maxim. 17 p. 587, 21 sqq. (cf. praeterea J. Damasc. Exc. Flor. II 13 p. 228, 5) ad Lasi Hermionensis apophthegma ὁ αὐτὸς revocat.

406) Ὁ αὐτὸς τὸν φθόνον εἶφη πρίονα εἶναι ψυχῆς.

= Flor. Mon. 215, Leid. 203. Socrati adsignant Maxim. 54 p. 658, 44, Flor. Bar. 186, Ottobon. 187, Isocrati cod. Vat. Gr. 790 f. 192^r.

407) <Μ>ενέδημος λέγοντος αὐτῷ νεανίσκου τινός· ἠμέγα ἐστὶ τὸ τυχεῖν, ὧν ἂν τις ἐπιθυμῆα εἶπε · πολλῶ μείζον || ἐστὶ τὸ μὴ ἐπιθυμεῖν f. 35^v ὧν μὴ δεῖα.

Adnotatio critica:

403) Λύκωνος in mg. Cod.

404) Lemma Μενάνδρου offert Cod.

405) αὐτῷ post ἀφουὸς Vat. conlocat | εἶφη idem post οὐ μὲν οὖν ponit | αὐτὴν post Ζωγράφησον in Vat. legitur | μετὰ ταῦτα ἐγὼ αὐτὴν om. Vat.

406) τὸν φθόνον in sine ponit Vat. | εἶφη — ψυχῆς] πρόνοιαν τῆς ψυχῆς εἶπεν Mon. (Leid.) εἶφη τῆς ψυχῆς εἶναι πρίονα Max. εἶφη τῆς ψυχῆς πρίονα εἶναι (Bar.) Ottob. πρίωνα (sic) ψυχῆς εἶναι λέγει Vat.

407) ἐνέδημος (cum lemm. Μενεδήμου) Cod. | λέγοντος — τινός] λέγοντός τινος νεανίσκου αὐτῷ Vat. 1144 νεανίσκου τινός εἰπόντος Stob. Max. Bas. Pal. Vall. νέου τινός εἰπόντος ὅτι Vat. 742 ἐπεὶ τις εἶφη πρὸς αὐτὸν ὅτι Aelian. ποτὲ τινος ἀκούσας ὡς Laert. | μέγα ἐστὶ] μέγιστον ἀγαθὸν εἶη Laert. | τὸ τυχεῖν — εἶπε] τὸ πάντων ἐπιτυχάνειν ὧν τις ἐπιθυμεῖ εἶπε Laert. ὧν ἐπιθυμεῖ τις, τούτων τυχεῖν · ὁ δὲ Aelian. | ἐπιθυμῆ] ἐπιθυμεῖ Max. (sed Vat. Gr. 741 et a m. 2. Vat. 385 ἐπιθυμῆ), Bas. Pal. Vall. ἐπιθυμοὶ Vat. 742 | εἶπε post ἐστὶ ponit

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 231^v, Stob. Flor. V 123, Maxim. 3 p. 540, 14 sqq., Gnostic. Basil. 293 p. 182, cod. Vallicell. F 58 f. 195^r; Laert. Diog. II 17, 136. — Bianti, cuius similem sententiam Maxim. 3 p. 540, 18 sqq., Gnostic. Basil. 93 p. 157, Arsen. p. 147, 10 sqq. servant, apophthegma nostrum in Gnom. cod. Pal. 122 f. 160^r n. 71 tribuitur, contra Aelianus V. H. IX 29 effatum Socrati adsignat, cuius simile dictum cod. Vat. Gr. 1144 f. 209^v offert: μακάριον οὐ τὸ τυγχάνειν ὦν ἐπιθυμεῖ τις, ἀλλὰ τὸ μηδενὸς ἐπιθυμεῖν. 'Philosophus' effati nostri auctor in cod. Vat. Gr. 742 f. 60^r, nuncupatur cf. praeterea n. 321^c supra.

408) Μητρόδωρος ὁ Ἐπικουρείος ἐρωτηθεὶς διὰ τί μᾶλλον πάντων τῶν Ἐπικουρείων προκέκοφεν εἶπεν· ἧστί πρῶτος ἀρξάμενος Ἐπικούρου ἀκούειν ἔσχατον ἐπαυκάμηνα.

Cf. Laert. Diog. X 22.

409) Ὁ αὐτὸς ἔλεγεν· ἡἴμα τὴν ἐπαγγελίαν ποιητέον καὶ τὴν δόξιν συναπτέον· ἐπαγγελίαν γὰρ ἀνατεινομένην οὐκέτι σφραγίζεται χάριςα.

= Γνωμικά τινα in Boisson. Anecd. Gr. vol. II p. 468, 2 sqq.

410) Ὁ αὐτὸς ἔφη· ἡγεγόναμεν ἅπαξ· δις δὲ οὐκ ἔστι γενέσθαι· δεῖ δὲ τὸν αἰῶνα μηκέτι εἶναι· σὺ δὲ τῆς αὔριον οὐκ ὦν κύριος ἀναβάλλη τὸν καιρόν· ὁ δὲ πάντων βίος μελλησῶν παραπόλλυται καὶ διὰ τοῦτο ἕκαστος ἡμῶν ἀσχολούμενος ἀποθνήσκεια.

Ad Epicurum auctorem Stob. Flor. XVI 28 et Apostol. V 30^c referunt, eidemque verba δις — εἶναι Plutarch. non posse suav. vivi 30 p. 1106 F vol. II p. 1353, 46 sq. vindicat, cf. praeterea ibid. p. 1104 F vol. II p. 1351, 9 sqq.: οἱ ταυτὶ λέγοντες· ἅπαξ ἄνθρωποι γεγόναμεν — εἶναι. — Addatur denique testimonium Gnomologii Epicurei a Wotkio nuperrime e cod. Vat. Gr. 1950 (Wiener Studien vol. X p. 191 sqq.) editi n. 14.

Adnotatio critica:

Vat. 742 | πολλῶν μεῖζόν ἐστι] πολὺ δὲ μεῖζον Laert. ἀλλὰ μεῖζόν ἐστι Aelian. τὸ μὴ ἐπιθυμεῖν] τὸ μηδὲ ἐπιθυμεῖν rectius Stob. Aelian. Bas. Vat. 742, Vall. τὸ μηδὲν ἐπιθυμεῖν Max. Pal. τὸ ἐπιθυμεῖν (et in sequentiibus ὦν δεῖ] Laert., cui reddendum τὸ μηδὲ (μὴ) ἐπιθυμεῖν, ὦν μὴ δεῖ | ὦν μὴ δεῖ] τὴν ἀρχὴν Aelian.

408) Ἐπικούριος et Ἐπικουρίων Cod.

409) ἐπαγγελίας γὰρ ἀνατεινομένης Boiss., sed verbum σφραγίζεται mediali sensu est usurpatum.

410) ὁ αὐτὸς ἔφη supplevi, cf. Usener Epicur. p. LX n. 1 | ἐγεγόναμεν Vat. | δὲ] om. Stob. Apost. γὰρ (ex suo) Plut. p. 1106 | μηκέτι] μὴ Plut. p. 1106, sed μηκέτ' altero loco | τῆς—κύριος] οὐκ ὦν τῆς αὔριον Vat. | ἀναβάλλη Apost. (Ars.) | τὸ χαῖρον optime Vat. | πάντων om. Vat. | μελλησῶν] μελισῶν Cod. μελησῶν Apost. μελλισῶν Vat. | διὰ τοῦτο] εἰς Vat.

(Quae restant proximus fasciculus continebit).

